

Udenfor Kirkegaardsmuren skimtedes Bispens Gig, og da Brudefølget var naaet helt over paa Næsset, saa' man Bispen selv staa foran Kirkedøren i sit Silkeornat og med Ordner paa Brystet. Det blev et højtideligt og uforglemmeligt Øjeblik for dem alle, da denne store Mand — idet han blottede sit hvide Hoved — ærbødigt gik Brudeparret i Møde og derpaa i Spidsen for Skaren drog ind i Kirken.

Brudetalen var kort og lignede egentlig mest af alt en almindelig Skaaltale. Bispen hørte til de moderne gejstlige Prædikanter, der benyttede en let Konversationstone og udtalte Ord som „Kristus“ og „den hellige Aand“ ganske med samme kammeratlige Ligefremhed som den, hvormed man omtaler en gammel Omgangsven. Forøvrigt var hans Tale nærmest en Gentagelse af, hvad han i sin Tid havde udviklet ved Frokostbordet i Vejlbys Præstegaards-have; endog de samme Billeder og Udtryk gik her igen. Han sammenlignede først Emanuel med en Plante, der havde søgt sig en ny Jordbund, dernæst Menigheden med et stort Træ, i hvis Skygge og Læ Planten skulde vokse op; hvorefter han endte med at nedbede Herrens Velsignelse over den nye Pagt, som her blev sluttet.

Da Højtideligheden var til Ende, forsamlede man sig ude paa Kirkegaarden, hvor Bispen hilste